

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na rodičovskú výchovu podľa čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 141/2019 z 1. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia svojho základného práva na ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rodičovskú výchovu podľa čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 141/2019 z 1. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“). Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 21. februára 2020, v ktorom sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu zo 17. decembra 2019 a jeho odôvodnenie v jeho veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 595/2018, ktorým ústavný súd rozhodol, že jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014 porušené boli. Súčasne mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € a náhradu trov konania v sume 597, 85 €.

2. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ podrobne na 36 stranách opisuje priebeh päťročného konania na okresnom súde, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Súčasťou príloh jeho ústavnej sťažnosti je ďalších 150 strán textu. V podstatnom uviedol: *«V občiansko-právnom konaní vo veci zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vedeným na Okresnom súde Bratislava III pod spisovou značkou 37P/533/2014, matka [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), [REDAKOVANÉ], bytom: [REDAKOVANÉ], podala dňa 26.11.2014 návrh na začatie konania vo veci zmeny úpravy výkonu práv a povinností k maloletým deťom.*

Predmetným návrhom zo dňa 26.11.2014 sa navrhovateľka domáhala predovšetkým toho, aby súd vydal rozsudok:

„Súd zveruje maloleté deti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do osobnej starostlivosti matky.

Otec je povinný prispievať na výživu maloletých detí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sumou 400, EUR mesačne a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sumou 300 EUR mesačne, ktoré je otec povinný zasielať k rukám matky maloletých detí...

Zrušuje sa odo dňa podania návrhu povinnosť matky prispievať na tvorbu úspor v prospech maloletej [REDAKOVANÉ] sumou 15 EUR mesačne...

Zrušuje sa odo dňa podania návrhu povinnosť matky prispievať na tvorbu úspor v prospech maloletej [REDAKOVANÉ] sumou 15 EUR mesačne...

Otec je oprávnený stykať sa s maloletými deťmi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], každý párnny týždeň v sobotu od 10.00 h. do 17.00 h. kedy si otec prevezme maloleté deti v mieste bydliska matky a deti i vráti do miesta bydliska matky po ukončení styku.

Daňový bonus na maloleté deti [REDAKOVANÉ] si bude uplatňovať matka maloletých detí.

Týmto sa mení Rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27.02.2014, č.k. 38P 174/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2014 a vykonateľnosť dňa 16.04.2014, v časti schválenej rodičovskej dohody v dotknutých častiach.

Podaný návrh navrhovateľka odôvodnila tým, že striedavá starostlivosť tak, ako bola dohodnutá rodičmi v rodičovskej dohode a následne schválená súdom, sa neosvedčila, je v neprospech maloletých detí a má negatívny vplyv na ich vývoj.»

3. Sťažovateľovi „sa javí ako zarážajúci a iracionálny prístup súdu, ktorý najprv neodkladným opatrením 28.03.2019 zakáže styk otcovi s mal. deťmi, lebo ho pokladá za nebezpečného a o 5 mesiacov v auguste 2018 (správne má byť 2019, pozn.) bez dokazovania vo veci samej kľudne nariadi neodkladné opatrenie styk týždeň mal. detí u otca. Domnievame sa, že ak súd nariadil zákaz styku pre podozrenie otca z týrania mal, detí, tak po jeho zrušení odvolacím súdom mal nariadiť asistovaný, nie priamy styk otca s mal, deťmi. Matka deti neodovzdala a uznesenie súdu nerešpektovala, súd matku ani nenapomenul.“

4. Sťažovateľ ďalej uvádza, že «súd po celú dobu konania uprednostňoval návrhy navrhovateľky pred návrhmi sťažovateľa a rozhodoval o nich v niekoľkonásobne kratšej dobe ako o návrhoch sťažovateľa (vid' napr. podania z 11.06.2015 a 12.07.2015 určenie školy, taktiež 21.05.2016 a 01.06.2016). Na niektoré návrhy otca súd ani nereagoval a ignoroval ich ako keby neexistovali. Taktiež výrazne uprednostňovanie matky pred sťažovateľom je zrejmé z „arbitrárneho“ postupu súdu prvej inštancie v dovolacom konaní č.k. 111CoP/123/2017-1039 zo dňa 03.04.2017, ktoré však ostalo bez podania odôvodnenia takéhoto postupu kompetentnými autoritami.».

5. Sťažovateľ pokladá za nepochopiteľné «aj rozhodovanie samotného Krajského súdu..., keď zrušil výchovné opatrenie, ktoré malo upraviť vzťah sťažovateľa s jeho maloletými dcérami na základe odvolania matky...a taktiež zamietnutie začať asistovaný styk pod dohľadom odborníkov akreditovanom subjekte [REDAKOVANÉ]... v dovolacom konaní. Týmito rozhodnutiami Krajský súd... prehĺbil krízu vo vzťahu medzi sťažovateľom ako rodičom a jeho dcérami (od konca roku 2017 prakticky až do konca tohto roku - 2 roky prakticky styk sťažovateľa s deťmi neprebíha) čo možno považovať za rozporuplné s najlepším záujmom detí. Stav, ktorý nastal rozhodnutiami odvolacieho súdu je možné pokladať za nezvratný a v budúcnosti len obtiažne napravitel'ný.

Krajský súd bez akéhokoľvek odôvodnenia a reakcie neakceptoval návrh sťažovateľa, aby v dokazovaní vo veci samej bol k spisu sp. zn. 37P/533/2014 pripojený spis z trestného konania ČVS: ORP-611/1-VYS-B5-2018 vo veci podozrenia z týrania blízkej a zverenej osoby vrátane znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] nariadeného v trestnom konaní a vypočutý znalec, i napriek tomu, že styk otca bol rozsudkom nariadený práve s odvolaním sa na predmetné trestné konanie“.

Sťažovateľ tiež namieta, že Okresný súd..., ako aj Krajský súd pri rozhodovaní o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti jedného z rodičov sa striktne pridržiavali všeobecne vžitej dogmy o významnejšej role matky ako otca v živote maloletých detí, pričom podľa sťažovateľa súdy nezohľadnili, resp. nezobrali na zreteľ pri vyhodnotení najlepšieho záujmu maloletých detí.

Súčasne za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle 8 420 písm. f) CSP,

treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.».

6. Sťažovateľ v závere svojej obsiahlej ústavnej sťažnosti napáda a cituje aj závery znaleckých posudkov znalcov v tomto konaní a odpovede krajského súdu k jeho jednotlivým námietkam podaným v jeho odvolaní, s ktorými polemizuje, resp. nesúhlasí. Navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho základné práva označené v bode 1 porušené boli. Súčasne požaduje napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Domáha sa aj priznania finančného zadost'učinenia v sume 30 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia v sume 415,51 €.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom. Podľa čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto dohovoru, musia vynaložiť maximálne

úsilie na to, aby bola uznaná zásada, že obidvaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a rozvoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí byť pritom najlepší záujem dieťaťa.

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

15. Ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni.

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

16. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv (bod 1 a 13) napadnutým rozhodnutím krajského súdu najmä z dôvodov uvedených v bodoch 3 až 6. Avšak na druhej strane splnomocnenie sťažovateľa advokátovi je dané iba na jeho zastupovanie v súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sa ústavný súd sa venoval podrobnejšie len dôvodom týkajúcim sa namietaného porušenia týchto označených práv.

17. Ako z odvolania sťažovateľa z 27. decembra 2018 (na 19 stranách) vyplýva, proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ namietal podľa § 365 písm. b), e), f) a h) Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napadol v ňom neprimeranú dĺžku súdneho konania (bol už odškodnený citovaným nálezom v bode 1, pozn.), namietal nesprávne závery znaleckých posudkov jednotlivých znalcov a odôvodnenie rozsudku okresného súdu v bode 21 a 55 a tiež nedostatočné vyhodnotenie majetkovej a príjmovej situácie na strane matky (v dôsledku toho zastáva názor, že mu určil výživné v nesprávnej výške, pričom týmito námietkam v odvolaní venuje takmer 5 strán, pozn.). V závere odvolania na strane 17 tiež uvádza, že rozsah styku s jeho deťmi *„je objektívne nedostatočný, dokonca až žiadny a je v rozpore so záujmami a zdravým vývojom maloletých detí“*. Preto žiadal, aby krajský súd zmenil rozsudok v napadnutej časti (výšku výživného, upravil častejší styk otca s maloletými deťmi, nezrušenie povinnosti matky prispievať na tvorbu úspor, žiadal, aby si mohol na deti uplatňovať daňový bonus, a navrhoval uviesť aj iný trvalý pobyt svojich detí).

18. V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že podľa konštantnej judikatúry posudzuje napadnuté rozhodnutie iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov

a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybníť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

19. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

20. Ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia (rozsudku) krajského súdu na 10 stranách – body 6 až 13 (ktorý posudzoval vo vzájomnej súvislosti s obsahom rozsudku okresného súdu na 21 stranách – body 1 až 56) dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie odôvodnil síce všeobecnejším spôsobom, ako je obvykle, ale pritom sa neobmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ale primeraným a dostatočným spôsobom reagoval aj na podstatné odvolacie námietky sťažovateľa (§ 2 ods. 1 CMP v spojení s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), a to v bode 8 a 9 (tento názor krajského súdu sťažovateľ dobre pozná, preto z neho ústavný súd nebude citovať, pozn.). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať

v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne pnutie s označenými základnými právami sťažovateľa. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže ústavný súd nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. Ústavnoprávna relevancia tvrdeného zásahu do označených práv sťažovateľa je oslabená aj samotným predmetom napadnutého konania, ktorý spadá do kategórie mimosporových právnych vzťahov, vo vzťahu ku ktorým je dôvodný osobitný procesný postup vychádzajúci z osobitných procesných princípov. Výsledkom dôslednej procesnej diferenciácie na konania sporové a mimosporové sa vytvára v konaniach osobitne vymedzený priestor pre aktivitu súdu, účastníkov konania, subjektov konania, prispôsobenie vybraných procesných postupov a ich právnej úpravy, zvýšenej právnej ochrane vzťahov a subjektov tam, kde to je z hmotnoprávneho hľadiska dôvodné (obdobne Smyčková, R., Števček, M., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017, bod 2).

22. K tomu ústavný súd nad rámec poukazuje i na § 121 CMP, podľa ktorého rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery. Preto ak dôjde k zmene pomerov, nič im nebráni, aby účastníci konania (teda i sťažovateľ) podali na príslušnom okresnom súde nový návrh na zmenu súdneho rozhodnutia (I. US 438/2019)

23. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd uzavrel, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na túto skutočnosť ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne ústavný súd odmietol aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 155/2019, pozn.).

24. Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4, ako aj čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, avšak tieto práva v splnomocnení z 22. novembra 2019 na jeho zastupovanie v konaní advokátom nie sú uvedené, preto sa nimi ústavný súd bližšie po odmietnutí jeho ústavnej sťažnosti v bode 23 už nezaoberal. V tejto časti je predložené splnomocnenie v zjavnom nesúlade s obsahom časti označených práv v ústavnej sťažnosti, a nemá tak náležitosti ustanovené zákonom. Preto ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu